

Příloha P.187

kapitoly 15 textové části odůvodnění

[Pokračování odůvodnění]

MPP nevymezuje pro založení prvků ÚSES veřejně prospěšná opatření ve smyslu § 2 odst. 1 písm. o) stavebního zákona, jejichž důsledkem by byla možnost vyvlastnění ve smyslu § 170 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť takový postup nebyl shledán jako nezbytný. MPP totiž ve své grafické i textové části řádně vymezuje stávající i navrhované skladební části ÚSES (biocentra a biokoridory) v souladu se stavebním zákonem, zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, jakož i provádějící vyhláškou č. 395/1992 Sb.). Již prosté vymezení prvků ÚSES v územně plánovací dokumentaci, která bude závazným podkladem pro rozhodování v území, tedy postačuje k ochraně pozemků pro účely ÚSES.

ÚSES je v MPP zásadní pro krajinnou infrastrukturu a zajišťuje podporu pro nezbytnou míru ekologické stability krajiny jako celku a pro udržitelný rozvoj území. Koncepti krajinné infrastruktury stanoví čl. 29 MPP, biocentra a biokoridory coby základní skladebné části ÚSES jsou vymezeny v grafické části MPP (výkresy z 02 a z 03). Podrobnější úpravu a regulativy ke krajinné infrastruktuře pak osahují čl. 113 až 166 MPP. Podle kapitoly 9 textové části odůvodnění *Komplexní zdůvodnění navrhovaného řešení* je smyslem vytváření a ochrany ÚSES zajištění základních prostorových podmínek pro dlouhodobé udržení a posílení jedné z přirozených funkcí krajiny – ekologické stability. MPP vymezuje ÚSES na základě aktuálních podkladů v podobě Plánu nadmístního systému ekologické stability pro potřeby aktualizace ZÚR (Dřevíkovský, J., Daněk, T., Smejtková, I., 2020), a Plánu místního systému ekologické stability pro území hl. m. Prahy (Dřevíkovský, J., Daněk, T., Smejtková, I., 2021). Oba plány, které jsou podkladem pro zpracování MPP, vyhotovil Odbor ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy. k návrhu MPP, tedy i k návrhu závazného vymezení ÚSES, uplatnil dotčený orgán ochrany přírody své stanovisko.

Nebylo tedy důvodu vymezovat pro prvky ÚSES jednotlivá veřejně prospěšná opatření, která by navíc představovala zásah do vlastnického práva vlastníků dotčených nemovitostí. Takové zásahy nesmí být nicméně činěny plošně, ale vždy je potřeba zvažovat konkrétní okolnosti a to, zda v daném případě převažuje zájem na realizaci daného veřejně prospěšného opatření nad individuálními právy vlastníka. V této souvislosti je nutné odkázat i na judikaturu správních soudů, z níž vyplývá, že podmínkou zákonnosti územního plánu mimo jiné i to, že veškerá omezení vlastnického práva mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle, což představuje zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, nebo rozsudky NSS ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011-42, či ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 Aos 4/2012-31).